

Verslagen zit Max in zijn bed, wakker geschud door een explosie aan emoties, toen hij in zijn dromen probeerde te vluchten voor het onverklaarbare dat hem achterna zat. Hij rende zo hard hij kon, maar leek geen meter vooruit te komen, toen de schaduw van zijn aanvaller zich meester maakte aan die van hem. Hij kijkt op de wekker, kwart over twee. De nacht is nog jong, al lijkt het wel of hij al dagen heeft liggen slapen. Vermoeid staat hij op en zijn droge keel vraagt om drinken. Het voelt alsof hij heel lang heeft moeten rennen en zijn lichaam schreeuwt om vocht. De vloer voelt koud aan en het maanlicht dat door de ramen schijnt, verlicht het huis. Terwijl hij zijn glas leeg drinkt denkt hij terug aan wat hij droomde. Ik droom nu al een week hetzelfde, er moet hier een betekenis voor zijn, maar wat? Als hij naar zijn slaapkamer terug sjokt, werpt hij een blik op de klok, en vraagt zich af: "Pffffff, wil ik nog wel slapen en wil ik wel weer die angst voelen?" Hij kruipt onder de dekens en valt

ondanks dat hij er flink tegenop ziet, snel weer in slaap. Daar staat hij weer, alleen in die kille koude kamer. De stilte klinkt oorverdovend en angstig kijkt hij om zich heen. Hij weet dat er iets aanwezig is en durft niet om te kijken. Achter zich hoort hij de vloer zacht kraken en de ademhaling van iets word hoorbaar. Snel loopt hij de deur uit, hopend dat het hem niet volgt. Achter zich hoort hij voetstappen dichterbij komen. Niet omkijken, doorrennen! Houd vol, je bent er bijna. Door de lichten van de lantaarnpalen ziet hij dat de schaduw van zijn belager hem bijna te pakken heeft. Kom op je kunt het niet opgeven. Dan ziet hij in de verte een man met zijn hond lopen, dus rent hij zo snel hij kan zijn kant uit hopend dat zijn belager de achtervolging zal staken. Hij roept naar de man, maar er komt geen geluid uit zijn mond. Bijna, het moet lukken. Voor hij in de buurt van de man is, voelt hij een stekende pijn in zijn rug en valt neer. Terwijl hij op de grond ligt en zijn belager ziet voelt hij nog een aantal keer diezelfde

steken in zijn borst en buik. Het lijkt wel of hij doorzeefd wordt en de pijn die hij voelt, lijkt langzaam te verdoven. Hij voelt het leven langzaam uit zijn lichaam stromen. Het bloed komt door zijn shirt heen en stroomt onophoudelijk langs zijn roerloze lichaam over de stoep heen. Hij snakt naar adem en zijn blik wordt steeds waziger. Even nog schiet zijn leven aan hem voorbij. Een vrouw en 2 kinderen zijn het laatste wat hij voor zich ziet, tot zijn hart stopt en zijn laatste adem uitgeblazen wordt. Max schrikt wakker door de wekker. Zijn hart gaat tekeer en hij hapt ook nu weer naar adem. Net ontwakend uit zijn droom, kijkt hij onrustig om zich heen. Het deuntje dat klinkt is net zo onheilspellend als wat zich net afspeelde. Hij voelt aan zijn borst. Gelukkig, niets aan de hand. Even rustig worden jongen, je bent gewoon thuis. Hij probeert uit zijn bed te komen, maar zijn lichaam protesteert hevig. Nog eventjes dan. Totaal gebroken staat hij na een aantal minuten op en loopt richting de douche. Hij pakt een

handdoek uit de kast en probeert de slaap te verjagen, terwijl de stralen warm water als een soort massage op zijn rug neerdalen. 'Goeiemorgen' klinkt het opeens. Even schrikt hij, maar als hij opkijkt, staat Anna voor hem. Ze is bij hem blijven slapen. Anna komt uit Rusland en is al een jaar de liefde van zijn leven. Ze heeft haar leven in Rusland achtergelaten om hier een nieuw bestaan op te bouwen. Max vraagt haar wel vaker of ze haar familie niet mist, maar ze wil haar leven in Rusland het liefst vergeten. Max leerde Anna kennen in Café de Brouwer op de Brouwersgracht. Dit café is de hutsport voor de 20'ers in de stad en elk weekend zit de tent dan ook vol met jongeren die willen genieten van een lekker ontspannen avondje uit. Op donderdag begint het feest altijd met "Het bijna weekend" thema. Zangers treden dan op in de Brouwer en dat is dan ook iedere donderdag een garantie van gezelligheid met uitsluitend Hollandse muziek. Vrijdag en zaterdag gaat het dak eraf als de Brouwer word omgetoverd

tot een danspaleis, waar wekelijks, om en nabij de tweehonderd feestvierders, tot in de vroege uurtjes door bekende Dj's op dikke beats worden getraakteerd. Max komt er bijna iedere zaterdag met zijn vrienden. Op een avond, toen hij de Brouwer binnen liep, zag hij ineens een nieuwe beeldschone dame achter de bar staan en hij was dan ook direct verkocht. Haar lach en haar blik werkten als betoverend en vanaf die dag wist hij dat zij weleens de ware voor hem zou kunnen zijn. Weken durfde hij echter niets te zeggen wanneer hij iets bij haar bestelde. Hij wilde het wel, maar voor je vrienden afgaan en het dan nog maanden moeten aanhoren, wilde hij echt niet. 'Wat was je onrustig vannacht. Je lag te zweten en riep steeds dat het je met rust moest laten. Gaat het wel goed met je?' Geschokt staarde Max even voor zich uit omdat hij niet precies wist wat hij hierop moest antwoorden. 'Sorry, ik had denk ik een nare droom. Ik weet niet meer precies wat ik gedaan of gezegd heb.' Hij loopt naar de keuken waar de aroma van verse

koffie hem al tegemoet komt. ‘Wil je ook een kop koffie?’ “Ja lekker!” is het antwoord. Terwijl hij naar buiten kijkt en de regen tegen de ramen hoort tikken, hoort hij op de achtergrond een stem op de televisie die verteld dat afgelopen nacht een zwaargewonde man is gevonden in de Driebergenstraat. De man is meerdere keren in zijn rug en borst gestoken en ter plekke aan zijn verwondingen overleden. Als hij naar de tv kijkt, herkent hij de man die bij de camera staat. Zijn hart slaat over, deze man leek sprekend op de man in zijn dromen. Zijn hond zit rustig naast hem. Verstijfd door de schrik, laat Max zijn beker koffie uit zijn handen vallen, die met een harde klap op de vloer terecht komt. Anna komt geschrokken de kamer inrennen, terwijl de gemorste koffie als een plas om Max zijn voeten heen loopt. ‘Wat is er gebeurd?’ Ze probeert zijn aandacht te trekken, maar als verdoofd staart hij voor zich uit. ‘Max, Max wat is er? Max praat met me.’ Het voelt alsof zijn keel wordt dichtgeknepen als hij normaal probeert adem te

halen. De stem van Anna vindt langzaam haar weg en beetje bij beetje word zijn ademhaling rustiger en rustiger. “Max wat is er gebeurd, gaat t wel goed?” Wat er net verteld is, hoe kan dat, ik snap er niets van. Hoe.... Hij staat te trillen op zijn benen en probeert zo goed als hij kan richting de stoel te lopen. Is dit toeval? Hij verteld Anna dat in zijn droom hetzelfde is gebeurd als wat er net verteld is op tv. Ze begrijpt hem niet helemaal en probeert hem te kalmeren. “Het is echt waar, ik zie alle beelden zo weer voor me. Die film speelt zich keer op keer af en ineens is het werkelijkheid. Dat gezicht van die belager, ik vergeet het nooit meer. Die haat in zijn ogen, maar tegelijk ook die koelbloedigheid. Zo vastberaden en zo harteloos een leven van iemand afgenomen.” Max zit verslagen in zijn stoel, afvragend wat er nou precies is gebeurd. “Shit ik moet weg, want ik heb zo een afspraak bij Molenaar.” Onderweg laten de beelden in zijn hoofd hem niet meer los. Als hij zijn auto parkeert bij zijn afspraak, stapt hij uit zijn auto. Vanuit

zijn ooghoek ziet hij aan de overkant een schim die hem, terwijl hij het gebouw binnenloopt, nakijkt. Een ongemakkelijk gevoel bekruipt hem, maar als hij nog eens omkijkt, is de schim verdwenen. Max is 24 jaar en werkt als vertegenwoordiger bij 'Coffee Dreams', die koffie automaten verhuren aan bedrijven. Deze klant moet hij binnenhalen want dan heeft hij al zijn doelen voor dit jaar weer bereikt en kan hij in december weer op een flinke bonus rekenen. Terwijl hij even zijn mailbox doorkijkt op zijn telefoon, wordt hem gevraagd of hij misschien trek heeft in een kopje koffie. Benieuwd naar de kwaliteit van de concurrent knikt hij ja. Als hij met het koffielepeltje door zijn koffie roert valt zijn oog op een artikel van de digitale courant. De man die levenloos is gevonden was getrouwd en had 2 kinderen. Weer voelt hij het ongemakkelijke gevoel opspelen in zijn maag en de koffie waar hij een slokje van neemt maakt dat gevoel niet beter. Is dit de koffie die ze aan de klant schenken? Onze koffie smaakt stukken beter. Na het

overleg verteld hij dat de klant bij het hoofdkantoor langs kan komen om de diverse mogelijkheden die ze te bieden hebben, te proeven en te bespreken. Hij zal vanmiddag een afspraak inschieten. Op de zaak is er een meeting ingepland om de kwartaalcijfers te bespreken en hij weet al dat hij zich niet druk hoeft te maken. De zomer is nog niet voorbij maar de zaken gaan meer dan goed. Contracten zijn verlengt en een aantal klanten zijn binnengehaald. De cijfers liegen er niet om en het moet gek lopen willen ze geen topjaar draaien. Hans is de directeur van het bedrijf, die hij samen met zijn vader, die al met pensioen is, vanaf het begin heeft opgebouwd. Het bedrijf heeft nu 47 medewerkers in dienst, waarvan er 35 in de buitendienst bij de klanten onder de pannen zijn. Van servicemonteur tot koffiedame, iedereen is trots om voor dit bedrijf te mogen werken. Hier voelt niemand zich een nummer en heeft iedereen bij beslissingen wel een stem. Dat maakt dit bedrijf zo uniek in de markt. Tussen zijn werkzaamheden door denkt hij

veel aan vanmorgen. Nog steeds niet bevattend wat er gebeurd is, rijdt hij 's-middags richting huis en als hij daar aankomt, kleedt hij zich direct om. Het is dat hij in een pak moet lopen, anders had hij die nooit aangetrokken. Een dergelijke stropdas die de hele tijd strak om je nek zit, vind hij maar niks. Hij loopt het liefst lekker casual rond. Het is ondertussen 6 uur. Max moet opschieten, want hij moet zo naar voetbal om te trainen. Hij speelt met zijn vrienden in het 5^e elftal van HVVM, een voetbal club waar hij vanaf zijn 8^e al speelt. Ook speelt hij al lang met dezelfde groep, dus ze zitten al jaren bij elkaar in het team. Vroeger, toen hij zijn eerste stappen op het voetbalveld zette, vond hij die bal eigenlijk helemaal niet interessant. Wat moet je ermee? Er tegenaan schoppen en rennen? Dat was niks voor hem. Hij had meer oog voor de grassprietjes en die plukte hij dan ook de hele tijd. Tussendoor leek het wel of hij op dansles zat zoals hij over het veld dartelde. Toen bleek al dat er geen voetballer in hem huisde. Maar al zijn vriendjes

voetballen dus was het logisch dat hij dat ook ging doen. Max besloot dus maar keeper te worden. De hele tijd rennen, daar word je toch veel te moe van? Nee, dan veel liever die ballen proberen tegen te houden en dat bleek al snel een schot in de roos te zijn. Hij kreeg steeds meer plezier in het keepen, maar de schoten waren dan ook rollertjes, want op die leeftijd was er van kracht in die jonge beentjes nog geen sprake. Ook omdat hij de ballen mocht oppakken, voelde hij zich toch altijd net iets specialer dan de rest. Al begreep hij niet dat hij maar in één bepaald gebied de bal met zijn handen mocht pakken. Ik was toch zeker keeper? Dat hij ook veel ballen doorliet, mocht de pret niet drukken. Het is nu jaren later en voetballen, kunnen ze eigenlijk nog steeds niet perfect, maar het gaat dan ook om de 3e helft die altijd een paar uurtjes door kunnen gaan. De zakjes chips en de limonade zijn ingeruild voor een bittergarnituurtje en bier, maar de humor lijkt door de jaren heen nooit te zijn veranderd. Als een stel

kleine kinderen nemen ze elkaar nog regelmatig in de maling en dat zorgt toch altijd voor een hele leuke sfeer binnen het team. Snel gooit hij een pizza in de oven en werkt die naar binnen. Hij trekt zijn jas aan pakt zijn voetbaltas. Als hij langs het tafeltje in de gang loopt, ziet hij een briefje liggen. “Als je wilt, praten ben ik er voor je! Liefs Anna.” Een glimlach verschijnt op zijn gezicht. Wanneer hij zich even niet goed voelt, zorgt ze er altijd voor dat hij het allemaal een stuk makkelijker kan relativieren. Wanneer hij het parkeerterrein van ‘HVVM’ oprijdt, gaat zijn telefoon. Het is de heer Molenaar van het bedrijf waar hij vanmiddag geweest is en hij was zeer tevreden over de presentatie die ik gedaan heb. Hij vraagt of hij die vervolgspraak met hem nog wil inschieten. Max beloofd om vanavond nog een afspraak in te plannen. Als hij de kantine inloopt, staan Rick, Rob, beiden werkzaam bij de brandweer en Thomas al bij de bar. ‘Koffie Max?’ Rick is de zwager van Max en samen hebben ze door de jaren heen een hoop meegemaakt.

Rick is sinds een paar maanden getrouwd met Diana, de zus van Max. Ze kwam een keer kijken bij een wedstrijd en was direct verliefd op “die lange” in de spits. Ze wist al dat hij bij de brandweer werkte en vond hem een stoere man. Thomas zag Diana ook wel zitten. Hij probeerde het brandje tussen Rick en Diana ooit te blussen, maar wanneer die 2 elkaar zagen laaide dat vuurtje zonder problemen weer op. Diana is lerares op een lagere school en een jaar ouder dan Max. Elke dag weer geniet ze van de kinderen die nog vol onschuld nieuwe dingen leren. Rick zegt altijd dat het haar alleen maar om die stapel met vrije dagen gaat en dat die kinderen daar nu eenmaal bij horen. ‘Kom we gaan ons omkleden, de rest is al in de kleedkamer.’ De training gaat zoals gewoonlijk met minimale variatie. Balletje op doel knallen en partijtje. Conditietraining doen ze niet aan. Het rennen over dat veld laten ze veel liever aan een paar van die uitslovers in het team over. Een spits hoeft toch niet te rennen? Die staat in “de punt” en wacht op zijn

kansjes rustig af. En een keeper hoeft alleen ballen tegen te houden. “Hé Sjakie, doe eens rustig man! Je denkt toch niet dat ik achter al die ballen van je aan ga, ik doe dit voor me plezier hoor! Kijk, als jij me ervoor gaat betalen dan ga ik graag als een blinde overal achteraan. En dan heb ik het niet over die paar rondjes aan de bar.” Ze hebben geen trainer, dat vinden ze niet nodig, want iedereen kan 2 doeltjes neerzetten en ballen en pionnen naar het veld dragen. En de hesjes? Ach, dat komt ook wel goed. Na de training gaan de voetbalfanaten nog even gezellig de kantine in en de uren vliegen voorbij. Sommigen gaan een dartpijlje gooien en al snel lijkt het dan of “van Gerwen” en “van Barneveld” om het kampioenschap staan te strijden. De meesten zitten echter aan de hoge tafel en praten over het voetbal van het afgelopen weekend. ‘Den Haag weer verloren, het wordt tijd dat jij daar in de spits gaat staan Rick. Je bent goedkoper en mist wekelijks dezelfde kansen’ klinkt het vanuit de hoek van de darters. “Hé,

mislukte Oger, zeg jij nou niks want mijn oma van 94 kan nog beter voetballen dan jij met je 2 linkerbenen.” De stemming zit er weer goed in. ‘Wat vinden jullie eigenlijk van die stroom vluchtelingen die uit Syrië Europa wil binnenkomen’ zegt Ricky. Vluchtelingen? Heb je de beelden op tv wel eens goed bekeken? Mannen met iPhone, merkkleding en heel veel sieraden om. Waar zijn de vrouwen en kinderen dan? Nee Dit zijn gelukszoekers.” Ricky kijkt verontwaardigd. “Nou, daar ben ik het niet helemaal mee eens hoor, die mensen vluchten echt wel voor de oorlog. Wat daar allemaal gebeurd is mensonterend.” Achter de bar klinkt een duidelijke tegenstem. “Wat hier gebeurt niet dan. Mensen komen zonder werk te zitten en moeten omdat ze hun huur niet meer kunnen betalen hun huis verlaten. Ze moeten met hun gezin maar kijken waar ze naar toe gaan. Het huis zijn ze in ieder geval kwijt.” Er wordt geknikt. ‘Die gelukszoekers krijgen gewoon een voorrangpositie op een woning. Zonder ook maar ooit iets bijgedragen

te hebben, krijgen ze zorg een huis en geld. Ja, en onze oudjes moeten het doen met veel minder. Deze groep mensen heeft ons land opgebouwd. Die zogenaamde vluchtelingen houden hun handje op en daarbij ook nog eens hun neus voor het voedsel wat ze krijgen. Als wij daar naartoe zouden gaan krijgen we helemaal niks.’ Ricky is het er totaal niet mee eens. ‘Je moet ze niet over een kam scheren, er zijn echt mensen die geholpen moeten worden. Wat denk je ervan als er daar op die grens met Syrië en Turkije een vluchtelingenkamp moet worden opgezet. Daar kan men dan beslissen of iemand in aanmerking komt om als vluchteling naar Europa te gaan. Die mannen komen niet allemaal uit oorlogsgebieden en hebben totaal geen respect voor onze normen en waarden, en ook zeker niet voor de vrouwen. Maar laat ze maar binnen hoor. Gooi je poorten open en laat al die ellende je land maar kapot maken.’ Ricky vind het allemaal maar zwart of wit. ‘Zwart wit, jij ziet het allemaal te rooskleurig man. Hopelijk zitten er geen

geradicaliseerde gekken tussen die met een bomgordel en Kalasjnikovs Europa gaan terroriseren. Kijk naar Brussel en Parijs. Je kunt er op wachten dat hele grote groepen zelfmoordplegers Europa binnenkomen met die vluchtelingenstroom.’ Rick vraagt wat de anderen zouden doen als ze in een oorlogsgebied wonen en het uitzicht op een veilig leven met je gezin niet voor het oprapen ligt. ‘Sorry Rick, vaak kan ik meegaan met je denkwijze maar wat zegt Brussel, of premier Hutte en Hamsom? Nee, de mensen hoeven zich geen zorgen te maken over hun veiligheid. Wanneer gaat dat roze brilletje nu eens af daar op dat Binnenhof en pakken ze de problemen nu eens echt aan. Dus we moeten die mensen maar aan hun lot overlaten? Nou dan ga je daar toch helpen! Met voetbal zal je het helaas toch niet ver gaan schoppen.’ De gezelligheid lijkt ver weg in de kantine. ‘Iemand een biertje om er weer een beetje vrolijkheid in te drinken. Dat politieke gelul en die gekken in het Midden Oosten kunnen me wel even gestolen

worden. Ik ben hier in ieder geval voor de gezelligheid. Ik ga richting huis mensen, ik spreek jullie van de week weer.' Het is alweer laat als Max thuiskomt en eigenlijk is hij te moe om met zijn werk bezig te zijn, maar Molenaar zou voor coffee dreams een hele belangrijke klant kunnen zijn. Snel even een mail en klaar. Nog even Anna bellen en naar bed toe.

Kwart over twee Max schrikt weer wakker. De droom die hij had, kon het daglicht niet verdragen. Was het echt? Nee, weer een dergelijk vage droom! Een meisje liep met haar moeder op de stoep richting het zebrapad. Even keek de moeder een andere kant op en het meisje rende zo het zebrapad op om naar de overkant te hinkelen, de witte strepen overslaand. Piepende banden op het wegdek, een doffe knal en het meisje vliegt als een pop door de lucht. Nee, hoort hij nog roepen voor hij wakker schiet. Weer heeft Max een enorm droge keel en loopt hij naar de keuken om wat te drinken. Nog half slapend, kruipt hij weer terug in bed. Sirenes klinken, een huilende vrouw zit voorover gebogen over

een kindje dat op de weg ligt. Het Ambulancepersoneel probeert het meisje nog te reanimeren maar het is te laat. Op de auto die het meisje aanreed, was de impact van de klap duidelijk zichtbaar en de bestuurder van de auto werd volledig in shock door politieagenten opgevangen. De wekker gaat, Jezus hé, wat was dat ineens? Verschrikkelijk zeg. Ben ik even blij dat het maar een droom was. Weer een nieuwe dag, vandaag moet hij met zijn collega's naar een beurs voor facilitaire bedrijven. Ook hier kunnen potentiële klanten langskomen, dus weer een drukke dag voor de boeg. De koffie smaakt heerlijk en eigenlijk heeft hij dan geen fijne droom gehad, maar dat ongemakkelijke gevoel die hij gisteren had is nergens meer te bekennen. Ontspannen kijkt hij naar het journaal. Aangezien hij aandelen heeft, wil hij weten hoe het ervoor staat, dus ook maar even snel de beurs bekijken. De bel gaat, zijn collega Bas komt hem ophalen want na de beurs gaan hij en Anna nog wat drinken in de stad. Daarna rijdt hij met haar mee naar huis. Als hij het beursgebouw

inloopt, ziet hij diverse concurrenten rondlopen en begroeten ze elkaar. “Geen klantjes wegpikken bij me he, ik houd je in de gaten.” Voor de drukte begint, gaat hij eerst bij leveranciers langs om te kijken of er weer mooie nieuwe producten zijn. Als laatste gaat hij bij “De Jong” keukens langs. Dit bedrijf bouwt altijd hun coffee corners bij de klanten die er interesse in hebben en hij merkt dat steeds meer bedrijven hier erg enthousiast op reageren en geïnteresseerd zijn. Mensen kunnen dan in een meer ontspannen setting, toch samenkomen want de vergaderruimtes zijn vaak al volgeboekt. Dit door de overleg- cultuur, die steeds meer in het bedrijfsleven voorkomt. “Hoi Jaap, nog nieuwe ontwikkelingen waar wij mee bij de klanten kunnen komen?” “Helaas Max, maar we zijn wel met ontwikkelingen bezig. Als dat zover is nodig ik je wel een keer uit om een kijkje te komen nemen. Ik hoorde dat jij bij Molenaar al met één been binnen bent. Gaan we een coffee corner plaatsen daar?” Max verteld dat ze er wel over aan het overleggen zijn. “Laat het me dan wel weten wat voor

bedrijf het is, want dan kunnen we een beetje in hun stijl een ontwerp maken.” Wanneer hij weer bij zijn eigen stand staat, is Bas in gesprek met een groepje potentiële klanten. “He Max, dit zijn Marcel Sanders, Wim de Waal en Joyce Hennink van Nationale verzekeringen.’ Ze zijn op zoek naar nieuwe ideeën en hopen die vandaag op te doen. ‘Goedemorgen, nou dat komt dan goed uit. Wilt u een aantal soorten koffie proeven die wij kunnen schenken uit onze automaten?’ Hij gaat gelijk een stapje verder door te zeggen dat er bij hen, indien gewenst een coffee corner te bemannen is, die door hen geplaatst zal worden, waaruit ze ook kunnen voorzien in het faciliteren van koffie en broodjes. Zo hoeft men voor de vergaderingen niet zelf alles te regelen, maar via een aanvraag door ons uitgeleverd krijgt. Uiteraard zorgen we dat het na elke vergadering weer netjes opgeruimd is voor de volgende gebruikers. ‘Wij werken samen met de Jong keukens. Zij hebben bij diverse klanten koffiecorners voor ons geplaatst. Ons motto is dat wij u volledig ontzorgen en uiteraard staan

de wensen van de klant te allen tijde voorop.’ Hij geeft ze nog wat informatie en een tas met folders mee. ‘Hopelijk spreek ik u snel weer. Veel plezier nog vandaag.’ Hij weet zeker dat deze mensen nog wel bellen. ‘Weet je wie er nu bij Nederlandse Verzekeringen de koffie verzorgd? Nee, ze wilden niet zeggen wie het zijn en gaven aan dat ze zich slechts wensen te oriënteren.’ De dag was zeer vermoeiend, maar daardoor snel voorbij gegaan. Er zijn een hoop nieuwe contacten gelegd. Vanaf morgen wordt de bedrijven een voorstel toegestuurd en hopelijk ook afspraken ingepland om onze producten te presenteren. Nu “Molenaar” bijna binnen is, moeten ze weer volop nieuwe mogelijkheden zoeken en bekijken. Onderweg naar de stad belt hij met Anna om af te spreken bij Restaurant “Le bistro” in de Molenstraat. Dit restaurant zal altijd een mooie herinnering voor hen blijven houden, omdat ze daar, heel intiem, aan elkaar de liefde hebben verklaard. Het restaurant ademt nog altijd die intieme sfeer, waar je met familie en vrienden heerlijk

kunt genieten van het diverse menu. Je hoeft je niet druk te maken dat je na een uurtje wordt weggekeken omdat er andere klanten een tafeltje willen hebben. Nu zit dit restaurantje ook in een straatje waar weinig publiek komt en waarvan je moet weten dat het daar zit. De drukke eetgelegenheden op de pleinen hebben dan ook wel een goede menukaart, maar tonen gewoon veel te weinig qua gastgerichtheid. Het is dineren en zo snel mogelijk weer opstaan en plaatsmaken voor de volgende klanten.

Max neemt de gebakken Tijgergarnalen met zeezout gemarineerd in pikante kruiden. Anna bestelt een op de huid gebakken zeebaars met een antibiose van tomaat en basilicum. Wanneer ze uit eten gaan, nemen ze meestal iets van vis. Vlees kunnen ze het beste zelf klaarmaken, vinden zij. Tijdens het eten proeven ze altijd een stukje van elkaar en op dit soort momenten is het duidelijk dat ze perfect bij elkaar passen. Ze lachen om elkaars grappen, ze hebben dezelfde smaak en delen dezelfde interesses. De avond is gezellig en Max

heeft een aantal alcoholische drankjes genuttigd. Hij is daarom ook blij dat Anna bij hem is en hij geen taxi hoeft te bestellen. Thuis aangekomen springt hij snel onder de douche, terwijl Anna de openhaard aansteekt en nog maar een drankje inschenkt voor hen. 'Heerlijk toch dit leven. Jij en ik samen tegen de rest van de wereld.' Ze zetten hun telefoons uit en kruipen tegen elkaar aan. Genietend van elkaar, vergeet Max even alle drukte van de dag en zorgt Anna ervoor dat hij helemaal ontspannen kan gaan slapen.

02.1 5 'Nee kijk uit, niet rennen er rijden auto's.' Een meisje met blond haar en een roze jas rent de weg op. Haar tasje van K3 vliegt door de lucht, terwijl ze geschept wordt door een auto die niet meer kan remmen. 'Neeeeee' galmt een stem. Een vrouw rent naar het meisje toe, die roerloos op het asfalt ligt. 'Nee niet mijn meisje.' De bestuurder stapt uit, in shock kijkt hij naar het meisje. 'Sorry, o mevrouw sorry! Ik zag haar te laat. Ze rende ineens de weg op. Ik kon haar niet meer

ontwijken.’ Sirenes klinken. Anna schiet wakker: ‘Max wat is er, praat nou met me. Ik word bang van je.’ Max kijkt haar aan en zegt dat hij weer heeft gedroomd. ‘Elke keer om 02:15 uur lijkt het of ik wakker moet worden. Elke keer opnieuw moet ik iets drinken omdat ik een droge mond heb.’ Wat is er mis met me denkt hij dan. ‘Het is maar een droom. Laat het los en probeer weer wat te slapen. Als dit zo blijft moet je echt langs je huisarts gaan’. Dagen en nachten gaan voorbij, maar de droom komt niet meer terug. Hij heeft rustig kunnen slapen en is alweer bijna vergeten wat zich daadwerkelijk in zijn dromen heeft afgespeeld. Anna is ook de enige die van zijn dromen af weet en als het nodig is praten ze daar samen over. Ook heeft hij al wel de dokter gebeld en uitgelegd dat hij ’s-nachts vaak om dezelfde tijd wakker word omdat hij dan iets vreselijks meemaakt in zijn dromen. Als dit vaker voorkomt zou hij even langs moeten komen. Misschien dat hij in zijn onderbewustzijn dingen verwerkt die in zijn dromen uitkomen.

Het is vrijdag, het weekend is begonnen en ze gaan vandaag naar Rick en Diana toe. Onderweg bespreken ze nog dat het tijd is om aan een vakantie te denken. Max zou wel naar een van de Spaanse eilanden willen om daar heerlijk tot rust te komen. Heerlijk samen met Anna hun eerste vakantie doorbrengen. Max werkt veel en heeft eigenlijk nooit tijd voor een lange vrije periode, maar in de winter gaat hij er toch echt even een paar weken tussenuit. Even geen stress of klanten met de meest onmogelijke vragen. Geen uren in de auto of in vergaderingen, maar lekker aan het zwembad of op het strand met een boekje. Totale ontspanning en weer energie op doen om er weer een jaar tegenaan te knallen. Af en toe neemt hij een duik maar echt zwemmen, doet hij niet. Hij kan niet plaatsen wat het is dat hem tegenhoud om met een boot een stukje te gaan varen en dan heerlijk een koele duik te nemen. Iets houd hem tegen. Het is het water in en er direct weer uit. ‘Wil je samen op vakantie of wil je misschien met Rick en Diana?’ vraagt Anna. Ze stoppen nog even bij

een slijterij voor een mooie fles wijn. Als ze aanbellen, doet Rick open. 'Daar heb je de tortelduifjes' klinkt het uit de keuken. 'Hebben jullie een beetje trek want ik heb zoals gewoonlijk weer teveel klaargemaakt.' Rick pakt de glazen uit de kast en de fles wijn wordt opengemaakt. 'Proost jongen, op weer een gezellige avond.' Tijdens het eten verteld Max dat hij de laatste tijd rare dromen heeft en er heel onrustig van wordt. 'Hebben jullie gehoord van die dode man die gevonden is in de Driebergenstraat? Ik had gedroomd wat er gebeurd was en zag het later op het journaal.' Diana kijkt Max verschrikt aan. Ze zegt niets, maar herinnert zich dat Max dit soort dromen ook al heeft gehad. Hij heeft toen medicijnen gehad om hier vanaf te komen. Het is beter als Anna en Rick hier even niet vanaf weten. 'Zal ik nog wat wijn bijschenken en heeft er iemand misschien zo nog zin in een lekker toetje?' Anna moet zo nog werken dus die heeft liever iets anders dan wijn. 'Doe maar wat water alsjeblieft. Hebben jullie al een vakantie gepland voor komende zomer Diana? Wij

zouden het namelijk erg leuk vinden om samen met jullie te gaan.' 'Goed plan!' klinkt het. 'Morgenmiddag willen wij al een reis boeken. Zullen we samen een leuke bestemming uitzoeken? De uren vliegen voorbij en het is tijd om Anna naar haar werk te brengen. Ze woont er aan de overkant, dus Max zet haar af en gaat dan richting huis. Morgenochtend is er een wedstrijd dus slaapt hij thuis.

Zaterdagochtend, de zon schijnt. Max heeft vandaag wel zin in de wedstrijd en stopt zijn handschoenen in de tas. Heerlijk weer een wedstrijdje keepen. Ontbijten doen ze regelmatig bij Willem. Hij is de eeuwige vrijgezel en vind het gezellig om met het team bij hem thuis te verzamelen. Daar leggen ze een goede bodem voor de wedstrijd. Wim is zelfstandig ondernemer en woont aan de rand van de stad in een grote villa. Hij sponsort ook al jaren het team en hierdoor lopen ze er beter bij als menig profclub. Hij vond het bijvoorbeeld schitterend om voor iedereen een club pak aan te schaffen zodat ze als heren binnen komen lopen bij de

clubs waar ze moeten voetballen. Hij zegt dan: “ Voetballen kunnen we misschien niet, maar als we ergens geweest zijn, zullen ze ons niet snel vergeten’.

Onderweg naar de wedstrijd belt Anna dat ze vanavond een verrassing heeft en dat hij niet moet afspreken met anderen. Zoals gewoonlijk gaat de wedstrijd weer kansloos verloren en moet Max veel tegendoelpunten toestaan. Maar Willem en Rob zijn dan ook geen echte verdedigers die er vol voor gaan. Eigenlijk gaan ze nergens voor en roepen ze Max toe dat hij eens wat ballen moet pakken. ‘ Het doet vast geen pijn als je ze tegenhoud met je handen!’ voegen ze er aan toe. Rick die altijd op zijn kansjes loert, redt dan wel de eer, maar kan niet voorkomen dat ze alsnog verliezen. Ze staan troosteloos onderaan, maar daar maalt niemand om in het team. ‘Kom maar op met die 3^e helft’, klinkt het dan, wanneer ze het veld aflopen. Rick en Max laten de 3^e helft deze keer voor wat het is, want ze moeten vanmiddag een reisje naar de zon boeken. Max haalt Anna op en samen rijden ze naar zijn huis. Heerlijk

samen lunchen en dan straks naar het reisbureau. Diana Apt dat ze er over een uurtje zijn en of ze daarna zin hebben om nog een terrasje te pakken op het Plein. Nog even snel mijn mail kijken', zegt Max. Ik verwacht een belangrijke afspraak voor dinsdag met die "Molenaar". Anna kijkt op de klok. Het is inmiddels twee uur. 'Kom, we moeten weg anders komen we te laat'. Ze lopen naar buiten en steken de straat over, het park in. De zon schijnt uitbundig bij een strakke blauwe hemel. In de verte kijkt Max naar de kerkklok. Het is kwart over twee. Dan hoort hij ineens een auto die heel hard remt. Er volgt een klap en een enorm gegil. Nieuwsgierig als ze zijn, lopen ze in de richting van het ongeluk. Als ze bij de straat aankomen, zien ze een tas van K3 op de stoep liggen. Voor hen zit een vrouw voorover gebogen bij een meisje met een roze jas. 'Waarom ren je nou de weg op? Je weet toch dat je altijd eerst goed moet kijken. En waarom lette ik toch niet wat beter op je?' . In de verte klinken sirenes en komt er een ambulance aangereden. De ambulancebroeders proberen van alles

en kijken elkaar verslagen aan. ‘Mevrouw, het spijt ons heel erg, maar we kunnen haar helaas niet meer redden’. Neeeee, niet mijn meisje!!!! De vrouw neemt het meisje in haar armen en Max ziet de levenloze blik in de ogen van het arme kind. Door haar haren heen sijpelt het bloed op de jas van de moeder, die huilend smeekt om haar dochter te redden. Het armpje van het meisje bungelt langs haar lichaam naar beneden. Dan legt ze haar oor op haar borst, luisterend naar het kloppen van het hart, maar het hart klopt helaas niet meer. Troosteloos roept ze haar naam. ‘Kelly, wordt wakker, kom bij me terug!’ Anna kijkt Max aan die lijkbleek weggetrokken is en staat te trillen op zijn benen. Ik moet weg hier, zegt hij en hij loopt zonder op of om te kijken door het park richting huis. Anna loopt achter hem aan maar Max is in shock en lijkt zich te hebben afgesloten voor zijn omgeving. ‘Max, Max alsjeblieft sluit me niet buiten!’ Maar Max geeft geen kik. Op zijn netvlies ziet hij het meisje roerloos liggen en

eigenlijk denkt hij dat hij weer droomt, al is het deze keet toch echt de werkelijkheid. Word wakker Max, nu! Thuis loopt hij naar het raam en ziet de zwaailichten aan de andere kant van het park. Weer lijkt het op een film die zich afspeelt in zijn hoofd en het is net of iemand de herhaalknop heeft ingedrukt. Zijn telefoon gaat, het is Diana. 'Waar zitten jullie? We staan al te wachten bij het reisbureau'. 'Er is een ongeluk gebeurd, zegt Anna en over dit ongeluk heeft Max woensdag nog gedroomd. Dit heeft hij meerdere keren meegemaakt in zijn dromen. Ik weet niet wat ik moet doen, het lijkt wel of hij geestelijk ergens anders is. Hij reageert nergens meer op'. 'Ik bel mams wel. Blijf bij hem en probeer tot hem door te dringen'. Een halfuur later gaat de deurbel. Bea en Wim zijn, zo snel als ze konden, gekomen. Hij heeft zich helemaal afgesloten voor me. Hij lijkt wel heel ergens anders te zijn', zegt Anna. 'Laat hem maar, hij komt zo vanzelf weer bij. Vroeger, toen hij nog heel jong was, heeft hij deze dromen ook gehad. We hebben bij alle instanties gelopen die we ons maar konden

bedenken, maar niemand begreep waar dit vandaan kwam. Met behulp van medicatie verdween het net zo snel als dat het gekomen was. Wij waren blij dat hij nog jong was en de kans was groot dat hij het zou vergeten en er overheen zou groeien. Echter na verloop van tijd hielp de medicatie niet meer. Gelukkig groeide hij er toen hij ouder werd inderdaad overheen en kon hij zich er niets meer van herinneren'. Zijn moeder Bea is een zorgzame vrouw die altijd thuis is geweest om haar kinderen een zorgeloze jeugd te geven. Zijn vader Wim was altijd degene die voor geld zorgde in Huize van Oosten. Hij werkte tot wel 60 uur in de week in de bouw om zijn gezin te kunnen onderhouden. Toch zorgde de situatie van Max vroeger voor een hoop onrust in de directe omgeving, aangezien Max altijd tegen iedereen zei dat hij over bepaalde dingen gedroomd had en dat ze daarna de realiteit werden. Mensen vonden hem daardoor ook heel beangstigend. Kinderen mochten niet met hem spelen en Bea en Wim zaten dan ook vaak met hun handen in het haar, omdat ze daarin

machteloos stonden. Artsen lieten hem opnemen voor onderzoeken, maar er is nooit een antwoord op onze vragen gekomen.

Ma, wat doe je hier. Max lijkt weer bij te komen. Anna dat meisje, was het een droom? Ze is overleden door die aanrijding. Het voelde zo echt aan dat ik de pijn voelde die haar moeder had toen ze haar in haar armen had. Ik heb echt barstende koppijn. Ik moet gaan liggen. Anna, wat was je verrassing. Heb je hier mijn ouders, Rick en Diana ook voor uitgenodigd? Ik hoor het zo wel, ik moet echt even mijn ogen dicht doen. ‘Willen jullie iets eten?’ vraagt Anna. ‘We kunnen best wat bestellen. Ik heb alleen niet veel trek. Ik wil wel graag wat meer weten over vroeger, want toen hij het had over een van zijn dromen leek het wel of hij iemand anders was. Het was beangstigend om hem zo te zien. Toen hij het mij vertelde, dacht ik echt dat hij een grapje maakte, maar na vandaag weet ik dat het heel anders is. Ik wil hem natuurlijk helpen, maar kan het helaas niet alleen. En ik

denk Max zelf ook niet. ‘Rustig maar Anna, laten we eerst afwachten hoe hij hieruit komt, misschien kan hij het een plekje geven? Anders moeten we hem inderdaad helpen dit te verwerken. We blijven in ieder geval hier want als hij wakker wordt kan hij in paniek raken’. ‘Anna!’, klinkt het ineens uit de slaapkamer. Anna! Het was geen droom! Kijk het is echt gebeurd! Op omroep West staat het:

‘Dodelijk ongeval op de Erasmusweg’.

Een 7 jarig meisje is overleden nadat ze plots de weg op is gerend, doordat dat de bestuurder van een auto haar niet meer op tijd kon ontwijken’. Zeven jaar Anna, ik heb er over gedroomd maar, heb het niet kunnen voorkomen.’ Verslagen zit Max op het randje van zijn bed. Anna gaat naast hem zitten en probeert hem te troosten. ‘Max, ik zal er voor je zijn. Je ouders, je zus en Rick zijn hier ook en we willen je allemaal helpen. Je staat er niet alleen voor. Als je er klaar voor bent zal ik naar je luisteren, je overal in steunen en je kunt me alles

vertellen, als dat je rust geeft. En al weet ik niet hoe ik je kan helpen, ik ben bij je’.

De nacht duurt lang, Max schiet vaak wakker en heeft weer moeite om in slaap te vallen. De beelden van vanmiddag lijken hem maar niet met rust te laten. Anna ligt te slapen. Hij wil haar niet wakker maken, want gisteren moet ook voor haar zwaar zijn geweest. Meerdere keren is hij uit bed gegaan en bleef zijn gedachte terugkeren naar het ongeluk. Toch probeert hij weer te slapen.

Zondagmorgen. Vogels fluiten er vrolijk op los, als het daglicht langzaam het duister van de nacht verdrijft. Anna is al wakker en zit met een laptop op schoot. Op google zoekt ze naar verhalen die op die van Max lijken, echter nergens vindt ze soortgelijke gevallen. Anna bedenkt dat zij een vriendin heeft die psycholoog is. Misschien kan ik haar vragen of zij misschien bekend is met iemand die droomt over dingen, die vervolgens ook daadwerkelijk gebeuren! ‘Misschien kan jij wel helpen Cindy. Ik wil in ieder geval alles doen om hem te helpen’.

Cindy is al 5 jaar werkzaam als Psycholoog in Bloemendaal in een psychiatrische inrichting. Zij heeft al heel wat meegemaakt op haar werk. Zoals mensen met een gespleten persoonlijkheid, mensen die door een verlies getraumatiseerd zijn, aangeboren psychische ernstige afwijkingen en ga zo maar door. Je kunt het zo gek niet opnoemen, of ze heeft hier al ervaring mee gehad. Waarom zou dus dit ook niet in haar pakket passen? 'Kun je misschien een keer langskomen, gewoon om met hem te praten. Misschien kun jij verklaren waar dit vandaan komt'. Ondertussen is Max wakker geworden.

Koffie? 'Ik heb al zegt Anna'. 'Ik heb een vriendin gevraagd of ze ons kan helpen. Als je wilt, kunnen we een afspraak maken, maar jij bepaald dat'.

Ik heb zin om even naar het strand te gaan, het is heerlijk weer! Even lekker uitwaaien terwijl we samen lekker langs de vloedlijn wandelen. Ik wil die ellende die zich in mijn hoofd afspeelt, kwijt zien te raken en wellicht lukt me dat met een frisse zeewind. Daarna

kunnen we op een terras lekker een bakje koffie en stukje taart eten. Vindt je dat goed? , alleen jij en ik?' Natuurlijk is dat goed, maar als je behoefte hebt om te praten, kunnen we Cindy altijd bellen'.

Als ze in de auto stappen en naar het strand van Kijkduin rijden, passeren ze de plek van het ongeluk. Ongelofelijk dat hier een meisje gisteren zomaar de straat oprende. Wat een intens verdriet zal haar moeder hebben. Wat zal ze zich onmachtig hebben gevoeld omdat ze haar niet kon tegenhouden en zo haar dood tegemoet is gegaan. Wacht 's even, een bloemenzaak. Ik haal even een bosje bloemen. Ik moet die hier neerleggen. Max stapt uit en haalt een bosje witte rozen. Op het kaartje schrijft hij; ' Rust zacht Kelly'. Als hij de bloemen neerlegt komt er een man op hem aflopen. 'Was u erbij toen het gebeurde?'. Nee, het was net gebeurd, maar ik zag wel hoe ze erbij lag het arme kind. Echt verschrikkelijk. De man vertelt hem dat hij geen afscheid heeft kunnen nemen en haar niet meer kon vertellen, dat zijn kleine meid zijn hele wereld was

en zo wreed van hem af is genomen. Max weet zich geen houding aan te nemen en het enige wat hij kan doen is een arm om hem heen slaan. Ik denk dat Kelly ook zielsveel van u hield en hoop oprecht en met heel mijn hart dat u het verlies ooit kunt verwerken. Snel loopt hij naar de auto. 'Gaat het vraagt Anna?' Hij geeft geen antwoord. Rijden maar denkt Max, ik moet hier voortaan uit de buurt blijven. Dit vreet te veel aan me. De man nakijkend, voelt Max de leegte die de man ook moet voelen. Het is net alsof er een dierbare bij hem is weggenomen door een noodlot.

'Anna, ik houd van je. ' Hij kijkt haar met tranen in zijn ogen aan. 'Ik ben zo blij dat je bij me bent. Ik weet nog toen ik de Brouwer inliep en ik wat te drinken wilde bestellen. Toen je me aankeek, voelde ik gelijk mijn hart sneller kloppen. Anna pakt zijn hand. Ik had alleen nooit durven dromen dat je mijn vriendin zou worden. Toen ik na een maand eindelijk mijn stoute schoenen aan had getrokken, heb ik alleen maar gemompeld: 'Twee bier en neem zelf ook wat'. Ik was bang dat je het niet zo

goed zou opvatten, maar je lachte en zei: ‘Doe mij maar je nummer, dan drinken we een keer een drankje als ik vrij ben’. Er verschijnt een lach op Anna’s gezicht. ‘Ik weet nog wat je droeg die dag. Een blauw jurkje en je had je haar in een staart. Je blauwe ogen knalden eruit in het licht bij de bar. Toen wist ik het al direct. Ik zou wel iedere ochtend naast je wakker willen worden’.

Als ze over het strand lopen genieten ze van de rust en het uitzicht. ‘Weet je nog dat ik een verrassing voor je had? Ik weet dat het nu niet het moment is, maar je vertelde me toen we in ‘Le Bistro’ gingen eten, dat je een wens had en dat was om ooit samen een wereldreis te maken. ‘Als we hieruit komen, gaan we die reis maken. Het geld voor de tickets hebben we al, dus we kunnen vertrekken wanneer we willen’. De gedachte aan de reis maakt hem al een stuk vrolijker en als ze op het terrasje plaatsnemen, ziet hij Anna en zichzelf al door Afrika reizen.

‘Ga je mee?’ ik heb zin om naar huis te gaan. Maar eerst een paar boodschappen doen, want ik ga heerlijk voor je koken straks. Hoe laat moet je werken? Ik wil je wel wegbrengen maar heb geen zin om mee te gaan. Mijn hoofd snakt naar rust en die zal ik daar zeker niet vinden. ‘Als je wilt, kan ik vragen of mijn collega vanavond kan werken dan kan ik bij je blijven. Zetten we lekker onze telefoons uit en gaan heerlijk ontspannen een film kijken’, stelt Anna voor. Max heeft hier helemaal niets op tegen en stemt direct met het plan in. Ongestoord genieten ze van een rustige avond en de tijd tikt snel voorbij. Max vecht tegen de slaap. ‘Kom we gaan naar bed’, zegt Anna. ‘We zijn wel aan een goede nachtrust toe. Slaap lekker’.

Max kan niet slapen hij ligt te malen. Wat hij ook probeert, hij kan het niet loslaten. Één uur al en hij ligt al een uur te draaien. ‘Anna, slaap je al?’ ‘Nee, wat is er Max?’ zegt Anna. Ik kan het niet loslaten. Als ik mijn ogen sluit, zie ik haar zo weer voor me liggen. Anna opent haar ogen. Wil je erover praten? ‘Nee, weet je

wat? Ga maar even ontspannen proberen te liggen, dan zal ik de spanning eruit masseren'. Na een minuut of tien is Max in slaap gevallen. Ze kruipt tegen hem aan en luistert naar zijn rustige ademhaling voor ze zelf ook in slaap valt.

Maandagmorgen.

Max en Anna schrikken wakker door de wekker. Het is weer tijd om op te staan. 'Ik moet even Bas bellen en zeggen dat ik vandaag wat later kom, want ik wil eerst langs mijn huisarts om met hem te overleggen wat ik nu kan doen. Dit kan zo niet doorgaan. 'Blijf jij maar lekker liggen, ik spreek je als ik er geweest ben'.

Onderweg naar de huisarts kijkt hij nog even snel zijn mail na en ziet dat de heer Molenaar zijn afspraak geaccepteerd heeft. Mooi deze klant moet binnen zijn. De wachtkamer zit vol met mensen die snotteren en hoesten. De griep grijpt duidelijk weer om zich heen. Gelukkig heeft die nog geen vat op me gehad.

‘Meneer van Oosten?’ wordt er geroepen, als de deur naast hem opengaat. ‘Hallo, ik heb begrepen dat je nog steeds last hebt van die dromen waar je me laatst over vertelde. Hoe gaat het nu met de nachtrust? Slaap je wel goed? ‘Nee, afgelopen zaterdag is er weer iets gebeurd waar ik over gedroomd heb en ik begin me nu toch wel zorgen te maken. Ik zie regelmatig bepaalde gebeurtenissen in mijn dromen, die ik eigenlijk helemaal niet wil zien, omdat ze vaak werkelijkheid worden. Ik zou graag willen weten of het misschien onderzocht kan worden waar het vandaan komt en of het wellicht te verhelpen is. Als dit zo doorgaat ben ik bang voor een volgende droom en dat trek ik waarschijnlijk niet meer.’

‘Ik kan je eventueel doorverwijzen naar een psycholoog’. Misschien dat hij met zijn expertise kan bepalen wat we voor je kunnen betekenen. Aan de balie kan je een afspraak maken met Dr. Pronk.’

Max maakt echter geen afspraak met Dr. Pronk en belt Anna en vraagt of zij Cindy wil bellen, want hij denkt dat zich bij haar meer op zijn gemak zal voelen. Onderweg

gaat zijn telefoon. Hij kijkt op de display en ziet zijn moeder staan. 'Hoi, ma ik zit in de auto, zal ik je straks even terugbellen? Ok, tot zo'. Als hij zijn kantoor binnen loopt, zit zijn collega al op hem te wachten. 'Hoi Max, op de beurs hebben we gesproken met dat bedrijf uit Rotterdam, Nationale Verzekeringen. Ze willen op korte termijn een afspraak maken, want je verhaal sprak ze heel erg aan. Zeker jouw idee van de coffee corner wekte hun interesse. Zou jij contact op willen nemen met Marcel Sanders om in werking te zetten? De afdeling ontwikkeling wil graag een presentatie geven over een nieuwe koffie automaat. Misschien kunnen we die afspraak na die presentatie inschieten? Dan zouden we dit direct kunnen presenteren bij de klant'. 'Ik zal zo mijn agenda even nakijken, ik moet volgende week wel ergens een gaatje hebben', geeft Max aan.

Max ziet dat hij een bericht op zijn telefoon heeft ontvangen van Anna. 'Volgende week woensdag kunnen we naar Cindy toe. Hoe laat zou jij kunnen, want